

Grund af den kortere Afstand eller tilfældige Begivenheder kommer ham tidligere i Hænde, end det først affendte, behørig overdragne, Eksemplar naaer til Adressaten. I Modfætning til det danske Sölovsudkast fra 1882 har Lovforslaget imidlertid indskrænket sig til at udtale den foranførte Regel om Forholdet mellem flere Konnossements-Øhænder, medens det ikke er bleven anset rigtigt, i Söloven udtrykkelig i Almindelighed at godkende den Teori, som finder sit Udtryk i den Sætning, at Ejendomsret eller anden Naadighedsret over de affibede Varer overføres ved Overdragelse af Konnossementet, endelig og i alle Tilfælde, uden Hensyn til alle andre Momenter. Om denne Sætning har der i Videnskaben, her og i andre Lande, været megen Strid og man har saameget mindre fundet det rigtigt i Söloven i denne Henseende at foregribe Retsudviklingen, som man har ment paa et Par Punkter at burde fravige, hvad der i alt Fald synes at være Konsekvensen, for at opnaa Overensstemmelse ikke blot med norsk og svensk men, det tør vel siges, med den almindelige europæiske Söretsopfattelse. Hensyn hertil maa formentlig have stor Betydning netop paa dette Omraade; det vilde næppe være heldigt for det praktiske Liv, om andre Regler i Henseende til Virkningen af Konnossements-Overdragelse opstilledes i dansk Söret, end de, der maa anses ellers at være de almindelig gældende i den kommercielle Verden.

Der sigtes herved først til den Undtagelse, der i sidste Punktum i § 165 gøres fra den ovenomtalte Hovedregel for det Tilfælde, at Varerne allerede ere rettelig udløste til et andet Konnossements-Eksemplars Øhænder, der saaledes allerede er kommen i faktisk Besiddelse af selve Varerne. Forsaavidt han nemlig ved Erhvervelsen af Konnossementet har været i god Tro og ej heller derved har gjort sig skyldig i grov Uagtsomhed, forsaauidt han med andre Ord, da han erhvervede Konnossementet, troede og ikke havde rimelig Grund til at tro andet end, at Overdrageren var berettiget til at endossere Konnossementet til ham, altsaa var uvidende om, at en anden allerede havde erhvervet Ret til Varerne, skal han efter § 165, sidste Punktum, være berettiget til at beholde Varerne, naaget der melber sig en Konnossements-Øhænder, som godtgør, at hans Eksemplar er bleven overdraget til ham forinden den, der har erholdt Varerne udløste til sig, sit Eksemplar overdraget. Det samme gælder, hvor den først efter Udløsningen mødende Konnossements-Øhænder støtter sin bedre Ret ikke derpaa, at et Konnossements-Eksemplar

er overdraget til ham tidligere end til den, der har faaet Varerne udløste, men paa Indholdet af Konnossementet, idet hans Eksemplar af dette er betegnet med et lavere, og som Folge deraf i Reglen Fortrinet givende, Numer. Konsekvensen af den almindelige Sætning, at Ejendomsretten over Varerne overføres ved Overdragelse af Konnossementet, maatte formentlig føre til, at den, til hvem et Eksemplar af dette først eller et Eksemplar med et Fortrinet givende lavere Numer — var overdraget, kunde gøre Fordring paa Varerne uden Hensyn til, at disse ved Udløsningen vare komne i en anden Konnossements-Øhænder, faktisk Besiddelse; man har imidlertid ikke troet at burde fastholde denne Konsekvens, overfor den almindelige Söretsopfattelse. Denne gaar i samme Retning som Lovforslagets § 165 paa dette Punkt, og særlig kan det bemærkes, at naaget den tykke Sölov i sin Art. 649 udtaler, at Overdragelsen af et Ordre-Konossement, saasnart Varerne ere afladene, har de samme retlige Virkninger med Hensyn til Erhvervelsen af de af Varernes Overdragelse afhængige Rettigheder som selve Overdragelsen af Varerne, siges det dog i den følgende Artikel 650, at dette ikke gælder overfor den, som i Kraft af et andet behørig overdraget Eksemplar af Konnossementet har faaet Varerne udleverede af Skipperen førend der blev fremsat Paastrand paa Udlevering af Varerne af den første Konnossements-Erhverver. Til at gaa ind paa en nærmere Undersøgelse af de praktiske Hensyn, der mulig maatte kunne tale for en saadan Ordning af Forholdet, findes der iøvrigt ikke her at være tilstrækkelig Anledning.

Et andet Punkt, hvor man har troet at burde lempe sig efter den almindelige Söretsopfattelse, angaar den i § 166 omhandlede, saakaldte Stopningsret (right of stoppage in transitu), eller Konnossements-Overdragerens Ret til at stoppe Varernes Udlevering af Skipperen til den, der har faaet Konnossementet overdraget, naar denne er gaaet fallit eller paa anden Maade bevislig maa anses insolvent eller naar han vægrer sig ved at fyldestgøre sin Betalingsforpligtelse eller andre for Overdragelsen af Varerne stillede Billaar. Heller ikke denne Stopningsret synes forenelig med en konsekvent Fastholden af den Opsættelse, at Ejendomsretten endelig overføres ved Overdragelsen af et Konnossement paa Varerne, og lige saa lidt kan den anses stemmende med Reglerne i Konkursloven af 25. Marts 1872 § 16 i den Udstrækning, hvori der her er Spørgsmaal om at indføre den i vor Ret. Der lader sig imidlertid formentlig anføre